

[Landbrugsministeren]

undersøgt kapitalvindingsskatten. Redegørelsen viser, at 19 pct. af samtlige landbrugs-ejendomme får pålagt kapitalvindingsskat ved handel. Kun 19 pct. af samtlige ejendomme, der er handlet, er pålagt denne kapitalvindingsskat, og af de 19 pct. betaler kun 5 pct. over 5.000 kr. i kapitalvindingsskat, så jeg er ikke sikker på, at hr. Voigt umiddelbart har ret, fordi han har læst nogle avis-meddelelser i den retning. Jeg vil anbefale ham at læse den betænkning, som landbrugsudvalget har afgivet. Der vil han kunne se kapitalvindingsskattens virkninger på omsætningen af landbrugsejendomme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

7) Til *landbrugsministeren* af:

Svend Haugaard (RV):

»Agter ministeren at foreslå særlige regler for ret til erhvervelse af skov- og plantagearealer, hvorpå der ikke er landbrugspligt?«

(Spm. nr. 71).

Svend Haugaard (RV):

Landbrugslovens krav om bopælspligt sikrer, at danske landbrug ikke i fremtiden kan erhverves af fjerntboende ejere. Anderledes stiller det sig med skove og plantager uden landbrugspligt, og det vil i reglen sige: uden at de har direkte tilhørsforhold til et landbrug. Fredskovpligt giver ingen sikring på dette område.

Jeg skal gerne indrømme, at sagen her er vanskeligere end med hensyn til landbrug, dels fordi aktieselskaber har lov til at købe skove, dels fordi der ikke er krav om bolig i forbindelse med skove. Men fra den 1. januar 1978 ophæves den hidtidige begrænsning af visse muligheder for udenlandsk køb af skove, og jeg er derfor interesseret i at vide, om der påtænkes begrænsende bestemmelser for ret til køb af skovarealer. Jeg mener ikke, at svaret behøver at være ret langt. Jeg vil faktisk være tilfreds med et ja, som så senere kan følges op af bestemmelser.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg opfatter hr. Svend Haugaards spørgsmål som et udslag af den interesse, der er vist fra alle sider her i tinget for vore skove. Gennem generationer har det været den al-

mindelige indstilling her i landet, at skovene skulle værnes. Denne indstilling har da også i årenes løb betinget en lovgivning, der i høj grad beskytter samfundets interesser i skovene.

Der er igennem skovloven i hvert fald for fredskovens vedkommende og gennem hele den moderne planlægningslovgivning tilvejebragt en beskyttelse mod uønsket anvendelse af skovarealer, og skovloven stiller også krav til skovejerne med hensyn til skovens drift. Naturfredningsloven sikrer befolkningen adgang til skovene, og lov om erhvervelse af fast ejendom til fritidsformål giver det offentlige mulighed for at erhverve skove af hensyn til befolkningens rekreative interesser.

Man kan så spørge, om der er grund til yderligere foranstaltninger for at værne vore skove. Jeg skal her pege på, at de erhvervelsesbestemmelser, vi har i landbrugsloven, har en særlig baggrund i bl. a. ønsker med hensyn til ejendomsstrukturen og fastholden af det personlige selvejerforhold.

Det er imidlertid andre tendenser, der har gjort sig gældende i den skovbrugspolitik, vi har haft herhjemme siden forrige århundrede. Rationelt erhvervsmæssigt skovbrug kræver store arealer, og regler i udstykningsloven og lensafsløsningsloven har tjent til at hindre deling af skovene i for små ejendomme. Der har heller ikke været ønske om at lægge hindringer i vejen for selskabers og stiftelsers erhvervelse af skov.

Jeg er opmærksom på, at begrænsningen i adgangen til at erhverve landbrugsjord, der jo udgør 70 pct. af hele Danmarks areal, kan være medvirkende til efterhånden at dirigere visse køberkredses interesser over imod skovene, hvor erhvervelsen er fri, og hvor kravene til driften kan være nemme at overkomme for ejerne. Det gælder købere, der måske nok foregiver at have, men ikke har en reel interesse i skovdriften, og hvis virkelige interesse er en inflationssikret kapitalanbringelse eller at skaffe sig et privat fritidsområde eller jagtterræn. Sådanne købere har optrådt i en årække, og deres aktiviteter har været medvirkende til at bringe priserne på især små skove i vejret, og det smitter af på vurderingerne af de skove, der drives erhvervsmæssigt.

Landbrugsministeriet, der jo indtil 1973 havde ansvaret for hele skovadministrationen, overvejede inden Danmarks EF-tilslutning, om der burde indføres begræns-